

¹¹ Ягичъ, *Historija Kniiževnosti naroda hrvatskoga i srbskoga*, I. Загребъ 1867, 67 (руски преводъ отъ Петровски, Казань 1871).

¹² Горскій и Невоструевъ, II, 2, 427.

¹³ Miklosich, *Chrestomathia palaeoslovenica*. Vindobonae 1854 p. 83.

¹⁴ Дневникътъ на Бонгара, у д-ръ Herrm. Hagen, Jakob Bongarsius. Bern 1874, p. 72, ср. Heerstrasse etc. 149. Че Преславъ не съвпадалъ съ древния Марциановолъ вж. пакъ тамъ 146, забележка 21.

¹⁵ Hadži Chalfa, Rumeli und Bosna, übers. v. Hammer, Wien 1812. 35.

¹⁶ Писмата на Николай Мистикъ (5-о, 8-о и 16-о) обясняватъ цѣлата тая работа, която до тогава не се добре разбираше, вж. Дриновъ 11—14. По тия писма може да се сжди, до колко продължательтъ на Теофана (ed. Vopp. 385) се отдалечава отъ истината, когато разказва, че Симеонъ, като се приближилъ до Цариградъ и видѣлъ градскитѣ стени и бастioni съ поставени на тѣхъ машини (та нали тѣ му били отдавна познати!), толкова се уплашилъ, че побързалъ да се помири съ гърцитѣ.

¹⁷ Theophanis Cont. 383; Leo Diaconus 123, 127; 31-о писмо на Николая.

¹⁸ 10-то писмо на сжщия.

¹⁹ За тоя бой вж. Дриновъ 18 забел. 64.

²⁰ Раковскій, Нѣколко рѣчи о Асѣню I и II. Бѣлградъ 1860, стр. 53. Научното достоинство на тая книга не е голѣмо; тя само за това заслужва внимание, че въ нея сж препечатани много паметници отъ други рѣдки издания.

²¹ Царъ Калоянъ пише въ две послания до папа Инокентий III, че неговитѣ предшественици Симеонъ, Петъръ и Самуилъ сж получили отъ римската църква „*concomit imperii eorum et patriarchalem benedictionem*“, Theiner, *Mon. Slav. merid.* I, 16, 28. Това случайно свидетелство (въ папскитѣ архиви липсватъ грамоти отъ толкова стара епоха) се потвърждава отъ издирванията на Дринова (61).

²² За важността на Лампсакъ вж. 95-о писмо на Николая.

²³ Житие на св. Лука, Migne CXI, 450; Дриновъ 21.

²⁴ Съвременикътъ Масуди и Кедринъ (2, 396) споменуватъ тия преговори. Дриновъ 26.

²⁵ 28-о писмо на Николая.

²⁶ Хърватскитѣ и сръбскитѣ работи сж изложени споредъ Дринова (op. cit.), който идва до резултати рѣзко различаващи се отъ предишнитѣ възгледи.

²⁷ Около 917 год той пленилъ сина на венецианския дожъ, който се върналъ отъ Цариградъ, и го изпратилъ при Симеона, който въ това време не билъ добре съ венецианцитѣ. Joannes Venet. ed. Pertz (*Mon. germ.*) 23.

²⁸ Вж. Дриновъ 51, 54—60.

²⁹ Theoph. Cont. 405; Leo Gramm. 311; 31-о писмо на Николая; Дриновъ 30—32.

³⁰ За хронологията на това време вж. у Дринова 53.